

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

DVA HROBY

ZVLÁŠTNÍ AGENT PENDERGAST SE MUSÍ POMSTÍT

DVA HROBY

DVA HROBY

**DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD**

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *Two Graves*

(First published by Grand Central Publishing, New York, 2012)

přeložila © 2013 Jana Pacnerová

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807616228

*Lincoln Child věnuje tuto knihu své dceři Veronice.
Douglas Preston věnuje tuto knihu Forrestu Fennovi.*

*Než se dáš na cestu pomsty,
vykopej dva hroby.*

KONFUCIUS

ČÁST 1

18.00

ŽENA S FIALKOVÝMA OČIMA KRÁČELA zvolna pod stromy Central Parku, ruce hluboko v kapsách trenčkotu. Vedle ní se ubíral její starší bratr; neklidným pohledem těkal na všechny strany.

„Kolik je hodin?“ zeptala se už poněkolkikáté.

„Přesně šest.“

Byl vlhý večer v polovině listopadu a hasnoucí slunce vrhalo skvrnité stíny na rozlehlý trávník. Přešli East Drive, minuli sochu Hanse Christiana Andersena a začali stoupat do mírného svahu. A pak – jako by je napadlo oba dva totéž – se zastavili. Před nimi, za klidnou hladinou Conservatory Water, stál Kerbs Memorial Boathouse, domek podobný hračce, zarámovaný na pozadí obrovských hradeb budov, lemujících Fifth Avenue. Byl to výjev jako z pohlednice: jezírko odráželo krvavě oranžovou oblohu, malé modely jachet křížovaly po nehybné vodě, doprovázené jásavými výkřiky dětí. V mezeře mezi dvěma mrakodrapy právě vycházel úplněk.

Hrdlo se jí stáhlo a vyschlo, měla pocit, jako by se jí náhrdelník z říčních perel svíral kolem krku. „Judsone,“ řekla, „nevím, jestli to dokážu.“

Bratrův stisk na její paži konejšivě zesílil. „Dobře to dopadne.“

Rozhlédla se po scénérii, která se před ní rozprostírala; srdce jí rychle bušilo. Nějaký houslista fídlal na zídce u jezera. Na jedné z laviček u loděnice seděl mladý pár, lhostejný ke všemu kromě společnosti toho druhého. Na vedlejší lavičce si krátce ostříhaný muž s postavou kulturisty četl *Wall Street Journal*. Tu a tam šel někdo z práce nebo běhal pro zdraví. Ve stínu samotné loděnice se ukládal k nočnímu spánku bezdomovec.

A před jezírkem stál *on* – štíhlá, nehybná postava v dlouhém světlém plášti přepychového střihu, vlasy plavé až do běla se platinově leskly v odumírajícím světle.

Žena se prudce nadechla.

„Jen do toho,“ vyzval ji Judson tlumeným hlasem. „Nebudu daleko.“ Pustil její paži.

Žena vykročila kupředu a všechno kolem zmizelo; veškerou pozornost

soustředila jen na muže, který na ni čekal. Tisíckrát si tuhle chvíli představovala, přehrávala si v hlavě všemožné varianty, vždycky však skončila trpkou myšlenkou, že k tomu nikdy nedojde; že to zůstane pouhým snem. A přesto tu byl. Vypadal starší, ale ne o moc: měl alabastrovou pleť, jemné patricijské rysy, třpytivé oči, jež se soustředěně upíraly do jejích a probudily bouři pocitů, vzpomínek a – i v tomto okamžiku extrémního nebezpečí – touhy.

Zastavila se pár krůčků od něj.

„Jsi to opravdu ty?“ zeptal se a jeho dvorný jižanský přízvuk byl plný emocí. Pokusila se usmát. „Promiň, Aloysie. Moc mě to mrzí.“

Neodpověděl. Teď, po tolika letech, nebyla schopná číst myšlenky, spočívající za těma stříbřitýma očima. Co cítí – zradu? Zášť? Lásku?

Úzká, čerstvá jizva mu ubíhala podél jedné tváře. Zvedla prst, lehce se jí dotkla. Pak impulzivně ukázala za něj.

„Podívej,“ zašeptala. „Po všech těch letech ještě pořád vychází měsíc.“

Sledoval její pohled přes siluetu Fifth Avenue. Máslově žlutý měsíc stoupal mezi majestátními budovami, dokonale zarámovaný na pozadí perleťově růžové oblohy, jež se stupňovala až k tmavě, chladně fialovému odstínu. Otřásl se. Když se k ní vrátil očima, měl ve tváři jiný výraz.

„Helen,“ zašeptal. „Můj bože. Já myslel, že jsi mrtvá.“

Beze slova se do něj zavěsila a – aniž by o tom vědomě uvažovala – vykročila podél jezera.

„Judson říká, že mě chceš odvést od... od tohohle všeho,“ řekla.

„Ano. Vrátime se do mého bytu v Dakotě. A odtamtud se vydáme...“ Zarazil se. „Čím míň toho řeknu, tím líp. Stačí říct, že tam, kam pojedeme, se nebudeš mít čeho bát.“

Sevřela pevněji jeho paži. „Nebudu se mít čeho bát. Nemáš představu, jak hezky to zní.“

„Je čas vzkřísit tvůj život.“ Sáhł do kapsy saka a vyndal zlatý prsten s velkým hvězdicovým safírem. „Tak začneme od začátku. Poznáváš to?“

Zarděla se při pohledu na klenot. „Vůbec mě nenapadlo, že ho ještě někdy uvidím.“

„A mě nikdy nenapadlo, že budu mít možnost vrátit ti ho na prst. Tedy dokud mi Judson nesdělil, že jsi ještě naživu. Poznám jsem, *poznal*, že mluví pravdu – i když mi nikdo jiný nevěřil.“

Vztáhl ruku, lehce zachytil její levé předloktí, zvedl je, jako by jí chtěl navléct prsten na prst. Vytřeštil oči, když spatřil pahýl zápěstí, jizvu ubíhající podél jeho horního okraje.

„Aha,“ řekl jen. „Samozřejmě.“

Jako by ten opatrný, diplomatický tanec, v němž se otáčeli, náhle skončil. „Helen,“ řekl a jeho tón zazněl ostře. „Proč ses pustila do tohoto šíleného plánu? Proč jsi přede mnou tolik věcí tajila? Proč jsi...“

„Prosím, nemluvme o tom,“ přerušila ho rychle. „Všechno mělo svůj důvod. Je to strašný příběh, *strašný*. Povím ti – všechno. Ale teď není vhodná doba ani místo. Teď, prosím – navlékni mi ten prsten a pojďme odtud.“

Zvedla pravou ruku a on jí navlékl prsten. Sledovala přitom, jak přejíždí pohledem za ni, na scénérii v pozadí.

Zčistajasna ztuhl. Jen okamžik tam stál, její ruku stále v dlani. Pak se otočil se zdánlivým klidem tam, kde stál její bratr, a pokynul mu, aby se k nim připojil.

„Judson,“ slyšela jeho tichý hlas. „Vezmi Helen a odveď ji odtud. Klidně, ale rychle.“

Strach, který sotva začal ustupovat, se jí prudce zabodl do prsou. „Aloysie, co...“

Přerušil ji však; krátce zavrtěl hlavou. „Odvez ji do Dakoty,“ řekl Judsonovi. „Přijedu tam za vámi. Prosím, jděte. *Hned*.“

Judson ji vzal za ruku a začal odcházet, skoro jako by to předvídal.

„Copak je?“ zeptala se ho. Žádná odpověď.

Ohlédla se přes rameno. Ke své hrůze viděla, že Pendergast vytasil pistoli a teď míří na jednoho z lodních modelářů. „Vstaňte,“ říkal. „Držte ruce tak, abych na ně viděl.“

„Judson...,“ začala znovu.

Odpověděl jen tím, že zrychlil krok a táhl ji s sebou.

Náhle za nimi zazněl výstřel. „*Utíkejte!*“ vykřikl Pendergast.

V okamžiku se poklidný výjev změnil v chaos. Lidé se s křikem rozprchli. Judson s ní škulbl prudčeji a dali se do běhu.

Vzduch proťal rachot palby z automatických zbraní. Judsonova ruka se jí vytrhla z dlaně, upadl.

Zprvu myslela, že klopýtá. Pak spatřila, jak mu ze saka prýští krev.

„Judson!“ vykřikla, zastavila se a sklonila se nad ním.

Ležel na boku, vzhlížel k ní, kroutil se bolestí, snažil se pohnout ústy.

„Utíkej,“ zajíkal se. „Běž...“

Další zarachocení automatické zbraně, další svištivá smrt proćísala trávu a kulky zaduněly do země a Judson byl opět zasažen, náraz ho převalil naznak.

„*Ne!*“ zaječela Helen a uskočila.

Chaos se stupňoval: výkřiky, střelba, dusot prchajících lidí. Helen nic

z toho nevnímala. Padla na kolena a v hrůze zírala do jeho otevřených, ale nevidoucích očí.

„Judson!“ křičela. „*Judson!*“

Možná uplynulo jen pár vteřin, nebo víc – nedokázala to určit – a pak uslyšela, jak Pendergast volá její jméno. Vzhlédla. Běžel k ní, pistoli v ruce, pátil do strany.

„Fifth Avenue!“ křičel. „Utíkej na Fifth Avenue...!“

Zazněl další výstřel a srazil na zem i jeho. Tenhle druhý šok ji probral. Vyskočila, trenčkot smáčený bratrovou krví. Aloysius dosud žil a podařilo se mu znovu vstát, krýt se za lavičkou, dál pálit na dvojici, která se ještě před několika minutami zdánlivě zajímala jen o milostné hrátky.

Kryje můj ústup.

Otočila se na patě a vyrazila nejvyšší rychlostí. Dostane se na Fifth Avenue, ztratí se střelcům v kypícím davu, pak se vydá do Dakoty, sejde se tam s ním... Její zpanikařené myšlenky přerušila další kanonáda, další křik vyděšených lidí.

Helen běžela dál, usilovně. Avenue ležela před ní, za kamennou branou parku. Už jen patnáct metrů...

„Helen!“ uslyšela z dálky Pendergastův výkřik. „Pozor! Nalevo!“

Ohlédla se doleva. Ve stínu stromů spatřila dva muže v běžeckých úbo-rech; sprintovali přímo k ní.

Prudce se otočila k sykamorovému háji kus od hlavní cesty. Znovu se ohlédla. Sportovci ji následovali – a rychle se blížili.

Zazněly další výstřely. Zdvojnásobila úsilí, ale podpatky střevíců se jí bořily do měkké půdy, zpomalovaly ji. Pak ucítila strašlivý náraz do zad a padla na zem. Někdo ji popadl za límec trenčkotu a hrubě zvedal. Bránila se, křičela, ale ti dva muži jí svírali paže a vlekli ji k ulici. S hrůzou poznávala jejich obličej.

„Aloysie!“ křičela z plných plic a ohlížela se přes rameno. „Pomoc! Tyhle lidi znám! *Der Bund* – Spolek! Zabijou mě! Pomoz mi, *prosím* –!“

Ve slábnoucím světle Pendergasta sotva rozeznávala. Pracně se zvedal, krvácel ze střelné rány a belhal se k ní na jediné zdravé noze.

Před ní, na Fifth Avenue, stál u obrubníku nastartovaný taxík a čekal – čekal na ni a na její únosce.

„Aloysie!“ zaječela znovu zoufale.

Muži ji postrčili kupředu, otevřeli zadní dveře taxíku a hodili ji dovnitř. Od neprůstřelného předního skla vozu se odrazily kulky.

„*Los! Verschwinden wir hier!*“ vykřikl jeden z běžců, kteří se nahnuli dovnitř za ní. „*Gib Gas!*“

Helen divoce zápolila, když se taxík vzdaloval od obrubníku, jedinou zdravou rukou se snažila prodrat ze dveří. Nakratičko zahlédla Pendergasta v šeru parku. Padl na kolena, stále hleděl za ní.

„Ne!“ křičela a bojovala. „Ne!“

„*Halt die Schnauze!*“ vyštěkl jeden z mužů, rozmáchl se pěstí a udeřil ji do spánku – a všechno náhle zahalila tma.

+ šest hodin

DOKTOR VE ZMAČKANÉM chirurgickém úboru strčil hlavu do čekárny jednotky intenzivní péče nemocnice Lenox Hill. „Je vzhůru, jestli s ním chcete mluvit.“

„Díkybohu.“ Vincent D’Agosta, poručík Newyorského policejního sboru, zastrčil do kapsy notes, který zkoumal, a vstal. „Jak je na tom?“

„Žádné komplikace.“ Lékařovu tvář přelétl záblesk podrážděnosti. „Ačkoliv doktoři jsou vždycky nejhorší pacienti.“

„Ale on není...“ začal D’Agosta, pak umlkl. Následoval doktora na JIPku.

Zvláštní agent Pendergast napůl seděl, napůl ležel v posteli, napojený na půl tuctu monitorovacích přístrojů. V jedné paži měl zavedenou kapačku a k chřípí připevněnou nosní kanylu. Lůžko bylo poseté zdravotními záznamy a v ruce držel rentgenový snímek. Pleť agenta FBI byla vždycky hodněbledá, ale teď byla bílá jako porcelán. Nad lůžkem se skláněl doktor, zabraný do soustředěného rozhovoru s pacientem. Ačkoliv Pendergastovy odpovědi D’Agosta sotva slyšel, bylo jasné, že oba muži spolu tak docela nesouhlasí.

„... *vůbec* nepřipadá v úvahu,“ říkal doktor právě ve chvíli, kdy D’Agosta přistoupil k posteli. „Jste ještě v šoku po střelném zranění a ztrátě krve, a rána sama – ani nemluvě o dvou pohmožděných žebrech – potřebuje klid a soustavnou zdravotní péči.“

„Doktore,“ odušil Pendergast. Za normálních okolností byl ztělesněním jižanské uhlazenosti, ale teď jeho hlas zněl, jako když úlomky ledu rachotí o železo. „Ta kulka sotva škrábla lýtkový sval. Nedotkla se tibie ani fibuly. Rána byla čistá a nevyžadovala operaci.“

„Ale ztráta krve...“

„Ano,“ přerušil ho Pendergast. „Ztráta krve. Kolik jednotek jsem dostal?“

Pauza. „Jednu.“

„Jednu jednotku. Vzhledem k drobnému poškození Giacominiho žíly. Triviální.“ Zamával rentgenovým snímkem jako praporem. „Pokud jde

o ta žebra, sám jste to řekl: pohmožděná, ne zlomená. Costae verae pět a šest, přibližně dva milimetry od páteře. Jelikož jsou to opravdová žebra, jejich elasticita napomůže rychlému zotavení.“

Doktor soptil vzteky. „Doktore Pendergaste, prostě vám v tomhle stavu nemohu dovolit opustit nemocnici. Zrovna vy...“

„Naopak, pane doktore: nemůžete tomu zabránit. Moje životní funkce odpovídají přijatelným normám. Moje zranění jsou drobná a dokážu si je ošetřovat sám.“

„Zaznamenám vám do karty, že odcházíte z nemocnice proti mým výslovným pokynům.“

„Výborně.“ Pendergast pleskl rentgenovým snímkem na nedaleký stůl, jako by rozdával karty. „A teď mě laskavě omluvíte?“

Lékař vrhl na Pendergasta poslední rozhořčený pohled, pak se otočil na patě a vyšel z místnosti, následován doktorem, který přivedl D'Agosta.

Teď se Pendergast obrátil k D'Agostovi, jako by ho teprve spatřil. „Vincente,“ vyhrkl.

D'Agosta rychle přistoupil k lůžku. „Pendergaste. Bože můj, mě to tak mrzí...“

„Proč nejste s Constance?“

„Je v bezpečí. V Mount Mercy zdvojnásobili bezpečnostní opatření. Musel jsem...“ Na okamžik se zarazil, aby ovládl svůj hlas. „... vás jít zkontrolovat.“

„Mnoho povyku pro nic, děkuju.“ Pendergast odstranil nosní kanylu, vytáhl si z loketní jamky jehlu kapačky, pak sundal manžetu tonometru a měřič pulzu. Odhodil prostěradla a posadil se. Pohyby měl pomalé, skoro jako robot; D'Agosta viděl, že ho pohání jen a jen železná vůle.

„Sakra, doufám, že nemáte v plánu skutečně odejít.“

Pendergast se k němu znovu obrátil a oheň v jeho očích – žhavé uhlíky v jinak mrtvé tváři – D'Agostu okamžitě umlčel.

„A co Proctor?“ zeptal se Pendergast a spustil nohy z postele.

„Prý je to dobré. Poměrně. Pár zlomených žeber tam, kde ho výstřel trefil do neprůstřelné vesty.“

„Judson?“

D'Agosta zavrtěl hlavou.

„Přineste mi šaty,“ ukázal Pendergast směrem ke skříni.

D'Agosta zaváhal, pak si uvědomil, že námitky jsou zbytečné, a přinesl je.

Pendergast sebou při vstávání trhl bolestí; na vteřinu se téměř nepostřehnutelně zapotácel; pak nabyl rovnováhy. D'Agosta mu podal oblečení a zatáhl závěs.

„Nemáte představu, co se to sakra v tom parku dělo?“ zeptal se D'Agosta závěsu. „Jsou toho plné zprávy, pět mrtvých, oddělení vražd doslova šílí.“

„Nemám čas na nějaké vysvětlování.“

„Promiňte, ale neodejdete odtud, dokud mi neobjasníte, co se stalo.“
Vyndal zápisník.

„Jak je libo. Budu s vámi mluvit po tu dobu, co se budu oblékat. A pak odtud *vypadnu*.“

D'Agosta pokrčil rameny. Bral, co se dalo.

„Byl to pečlivě naplánovaný – *výjimečně* pečlivě naplánovaný – únos. Zabili Judsona a unesli mou ženu.“

„*Oni?* Kdo?“

„Stínová skupina nácků nebo potomků nacistů; říkají si *Der Bund*.“

„Náckové? Ježíšmarjá, proč?“

„Jejich motivace je mi záhadou.“

„Potřebuju znát přesné podrobnosti toho, co se stalo.“

Zpoza plenty zněl Pendergastův hlas. „Měl jsem schůzku s Judsonem a Helen u loděnice, abych Helen odvedl a ukryl před touhle skupinou. Helen dorazila v šest, jak bylo dohodnuto. Brzy jsem si uvědomil, že nás někdo pozoruje. Jeden chlapík s modelem jachty se choval podezřele, nevěděl o lodích vůbec nic a byl nervózní – potil se i v mrazu. Namířil jsem na něj a nařídil mu vstát. Tím se to spustilo.“

D'Agosta si dělal poznámky. „Kolik jich bylo?“

Odmlka. „Nejmíň sedm. Ten jachtař. Dva milenci na lavičce v parku – ti zabili Judsona. Falešný bezdomovec, co postřelil Proctora. Vaši lidé od kriminálky už patrně zrekonstruovali průběh přestřelky. Byli tam ještě nejmíň tři další: dva běžci, kteří unesli Helen, když se pokoušela utéct, a řidič falešného taxíku, do kterého ji přinutili nastoupit.“

Pendergast vystoupil zpoza zástěny. Jeho obvykle dokonalý, neposkvřený oblek vypadal strašně: sako bylo samá skvrna od trávy a dolní část jedné nohavice měl roztrženou a ztuhlou zaschlou krví. Zadíval se na D'Agosta a urovnal si kravatu. „Sbohem, Vincente.“

„Počkejte. Jak se sakra ten – ten *Bund* dozvěděl o vaší schůzce?“

„Výtečná otázka.“

Pendergast uchopil kovovou hůl a otočil se k odchodu. D'Agosta ho chytil za rameno. „Je to blbost, abyste odtud odcházel takhle. Můžu vám nějak pomoci?“

„Ano.“ Pendergast vyškubl D'Agostovi z ruky zápisník a pero, otevřel notes a rychle něco načmáral. „Tohle je poznávací značka taxíku, ve kterém Helen unesli. Podařilo se mi přecíst ji celou až na poslední dvě čís-

lice. Nasad'te všechny zdroje na pátrání. Tady je ještě evidenční číslo té drožky, ale podle mého nebude k ničemu.“

D'Agosta přijal zpátky zápisník. „Jdu na to.“

„Vyhlaste celostátní pátrání po Helen. Možná to bude složité, protože je oficiálně mrtvá, ale stejně to udělejte. Dám vám fotografii – bude patnáct let stará, musíte jí přidat léta pomocí forenzního softwaru.“

„Ještě něco?“

Pendergast jedinkrát, rázně zavrtěl hlavou. „Jenom *najděte to auto*.“ A beze slova vykročil z místnosti, kulhal chodbou a cestou zrychloval.

+ dvacet dvě hodiny

D'AGOSTA SE VZDALOVAL od Newarku směrem na západ a připadal si, jako by se vracel v čase do doby, kdy byl ještě hlídkovým poldou v Jedenačtyřicátém okrsku starého Jižního Bronxu. Zubožené obchody, zabedněné budovy, zpusťšené ulice – to všechno představovalo připomínku méně radostných dnů. Jel dál a okolí za čelním sklem auta bylo čím dál pochmurnější. Zanedlouho se ocitl v srdci bídy: tady – uprostřed nejlidnatější megalopole v Americe – byly liduprázdné celé bloky budov, z nichž zbyly jen vypálené skelety nebo hromady sutin. Zastavil na rohu a vystoupil, služební pistoli tak, aby se k ní mohl rychle dostat. Jenže pak uviděl uprostřed rozkladu jedinou budovu – tyčící se jako osamělá květina na parkovišti – s krajkovými záclonami v oknech, muškáty v truhlících a zářivě natřenými okenicemi: kapka naděje v městské pustině. D'Agosta se zhluboka nadechl. Jižní Bronx se vzpamatoval; tahle čtvrt' se taky vzpamatuje.

Přešel chodník a vydal se přes prázdnou parcelu, přitom odkopával z cesty kusy cihel. Pendergast byl rychlejší: D'Agosta uviděl agenta na druhém konci pozemku, vedle vyhořelých pozůstatků taxíku. Mluvil s uniformovaným policistou a na první pohled malým týmem kriminalistických techniků. Pendergastův rolls-royce parkoval na rohu a působil v těchto zchudlých ulicích pozoruhodně nemístně.

Pendergast krátce D'Agostovi pokynul, když se přiblížil. Kromě otřesné bledosti se už zdálo, že je agent FBI víceméně ve své kůži. V podvečerním světle byl jeho typický černý oblek čistý a nažehlený, košile běloškvoucí. Nepříliš elegantní hliníkovou hůl z nemocnice vyměnil za ebovou s rytou stříbrnou rukojetí.

„... našel před tři čtvrtě hodinou,“ říkal právě pochůzkář Pendergastovi. „Honil jsem pár dvanáctiletých kluků, co kradli měděný drát.“ Potřásl hlavou. „A tady stál tenhle newyorský taxík. Espézetka odpovídala té, co byla v policejní svodce, tak jsem to nahlásil.“

D'Agosta se zaměřil na taxík. Moc z něj nezbylo: kapota zmizela, motor

byl vykuchaný, sedadla chyběla, palubní deska byla zuhelnatělá a zčásti rozteklá, volant přeražený ve dvě.

Z druhé strany vozidla se přiblížil velitel týmu techniků. „Už předtím, než se k tomu dostali vandalové, to bylo jako důkaz skoro k nepotřebě,“ oznámil a stahoval si přitom latexové rukavice. „Žádné papíry ani dokumentace. Vyluxovali to a otřeli, odstranili všechny otisky prstů. Použili obzvlášť agresivní hořlavinu. O co se nepostarali pachatelé, to vyřešil oheň.“

„Číslo motoru?“ zeptal se D'Agosta.

„To máme. Ukradené vozidlo. Moc nám to nepomůže.“ Muž se odmlčel. „Odtáhneme je do skladiště k důkladnějšímu prozkoumání, ale smrdí to profesionální úklidovou prací. Organizovaný zločin.“

Pendergast to nechal bez komentáře. Ačkoliv agent nepronesl ani slovo, D'Agosta cítil, jak z něj vyzařuje zoufalství – nevyčerpatelná hnací energie. Pak zčistajasna vytáhl z kapsy kabátu pár latexových rukavic, navlékl si je a přistoupil k vozidlu. Shrbil se nad ním, přitom sebou škubl bolestí, obešel vůz jednou, dvakrát, pavoučími prsty zlehka přejížděl po zuhelnatělém kovu, třpytivým očím nic neuniklo. Před očima ostatních bedlivě prohlédl prostor motoru; sedadla spolujezdců vpředu i vzadu; zavazadlový prostor. Když pak zahajoval třetí okruh, vytáhl z kapsy několik malých uzavíratelných plastových sáčků, pár zkumavek a skalpel. Poklekl u předního nárazníku, tvář se mu na okamžik svráстила námahou a skalpelem oškrábal do jednoho sáčku pár hoblin zaschlého bláta; pak sáček neprodyšně uzavřel a vrátil do kapsy. Vstal a dokončil třetí okruh, tentokrát pomaleji. Zastavil se u pravého zadního kola, znovu poklekl a – pomocí pinzety – vytahal několik drobných kamínků z rýh v pneumatice; vložil je do druhého sáčku. I ten rychle zmizel v jeho kapse.

„To je, ehm, důkaz,“ začal policista.

Pendergast vstal a obrátil se k němu. Neřekl nic, ale policista pod silou upřeného pohledu agenta FBI o krok ucouvl.

„Jasně. Dejte nám vědět,“ zamumlal policista.

Pendergast ho nepřestal provrtávat pohledem. Podíval se postupně na jednoho každého člena technického týmu a nakonec pak na D'Agostu. V jeho upřených očích bylo cosi vyčítavého, jako by se provinili nějakým nepojmenovatelným přečinem. Pak se otočil a zamířil směrem k rollsu, mírně přitom kulhal, opíraje se o hůl.

D'Agosta pelášil za ním. „Co dál?“

Pendergast se nezastavil. „Najdu Helen.“

„Budete... pracovat oficiálně?“ zeptal se D'Agosta.

„S mým statutem si nedělejte starosti.“

D'Agostu jeho chladný tón zarazil.

„Pokračujte v oficiálním vyšetřování vraždy a únosu. Kdybyste objevili něco zajímavého, dejte mi vědět. Ale taky si pamatujte: tohle je můj boj. Ne váš.“

Když se D'Agosta zastavil, Pendergast se otočil, položil mu ruku na rameno a promluvil tišším hlasem. „Vaše místo je tady, Vincente. To, co mám na práci, musím udělat sám.“

D'Agosta přikývl. Pendergast se znovu odvrátil, otevřel dveře auta a současně zvedal k uchu mobil. Když se dveře zavíraly, slyšel ho D'Agosta, jak říká do telefonu: „Mime? Je něco nového?“

+ dvacet šest hodin

HORACE ALLERTON se chystal holdovat své oblíbené činnosti – odpočinkovému večeru s šálkem kávy a dobrým vědeckým časopisem –, když se ozvalo zaklepání na domovní dveře jeho úhledného lawrencevillského bungalovu.

Odložil šálek, zamračil se a pohlédl na hodiny. Čtvrt na devět: na přátelskou návštěvu už je moc pozdě. Zvedl časopis *Stratigraphy Today* a s tichým, spokojeným povzdechem ho otevřel.

Zaklepání zaznělo znovu, naléhavěji.

Allerton zvedl oči od časopisu ke dveřím. Asi Svědkové Jehovovi nebo někdo z těch protivů, co chodí dům od domu prodávat předplatné časopisů. Ignoruj je, a oni odejdou.

Právě se pustil do úvodního článku časopisu – „Mechanicko-stratigrafická analýza struktur usazenin“, vsutku slibná večerní četba –, když vzhlédl a zažil největší šok svého života. Uprostřed obývacího pokoje stál muž v elegantním černém obleku, tvář bílou jako Dracula.

„Co propána...?“ vykřikl Allerton a vyskočil.

„Zvláštní agent Pendergast, FBI.“ Zčistajasna se před ním objevily odznak a průkaz, návštěvník mu je strčil pod nos.

„Jak jste se dostal dovnitř? Co chcete?“

„Doktor Horace Allerton, geolog?“ zeptal se agent. Hlas měl klidný, ale pod hladinou se v něm tetelila hrozba.

Allerton přikývl a polkl.

Pendergast beze slova přistoupil ke křeslu a teď už si Allerton všiml kulhání a hole se stříbrnou rukojetí. Geolog ostražitě usedl zpět do svého ušáku. „O co jde?“

„Doktore Allertone,“ začal agent FBI, když usedl, „přišel jsem vás požádat o pomoc. Je o vás známo, že jste expert na analýzu složení půdy. A zvláště jsem si povšiml vašich znalostí ledovcových usazenin.“

„A?“

Agent sáhl do kapsy a vyndal dva uzavřené plastové sáčky. Oba je položil na konferenční stůl, každý zvlášť.

Allerton zaváhal, pak se k nim sklonil, aby je prozkoumal. V jednom byl vzorek slídového jílu smíšeného se zeminou, v druhém drobné rozdrčené oblázky porfyrické žuly.

„Potřebuju dvě věci. Za prvé, rád bych měl mapu výskytu toho typu jílu, co je v prvním vzorku.“

Allerton zvolna přikývl.

„Kamínky v druhém vzorku jsou produkt drtičky šterku, je to tak?“

Geolog otevřel sáček a vysypal si kamínky do dlaně. Byly drsné, ostré, okraje neobroušené časem, počásím ani ledovcovou abrazí. „Je to tak.“

„Chci vědět, odkud pocházejí.“

Allerton se podíval z jednoho sáčku na druhý. „Proč za mnou přicházíte takhle večer a plížíte se dovnitř jako zloděj? Měl jste se objednat a navštívit mě v mé pracovně na Princetonské univerzitě.“

Kamennou tvář agenta FBI projel slabý třes. „Kdyby šlo jen o osobní zájem, pane doktore, neobtěžoval bych vás v takhle pozdní hodinu. V sázce je život jedné ženy.“

Allerton odložil sáčky vedle šálku s kávou. „Jakou máte přesně, ehm, představu o časovém rámci?“

„Je o vás známo, že máte ve sklepě malou, ale docela dobrou mineralogickou laboratoř.“

„Chcete říct... chcete říct, že tu analýzu mám provést *hned*?“ zeptal se Allerton.

Místo odpovědi se Pendergast jen opřel v křesle dozadu, jako by si dělal pohodlí.

„Ale to může trvat kolik hodin!“ namítal Allerton.

Pendergast na něj nadále upíral klidný pohled.

Allerton pohlédl na hodiny. Už bylo půl deváté. Pomyslel na svůj časopis a na ten článek, na který se těšil. Pak se znovu podíval na agenta FBI v protějším křesle. Pod bledě šedýma očima měl tmavé kruhy, jako by už dlouho nespal. A výraz těch očí v něm probouzel značnou nejistotu.

„Kdybyste mi třeba sdělil, proč potřebujete hned teď zrovna tyhle konkrétní analýzy?“

„Sdělím. Byly odebrány z auta, které očividně nějakou dobu jezdilo po nějaké cestě z drčeného šterku a po zablácené příjezdové cestě. Potřebuju to místo najít.“

Allerton sebral vzorky a vstal. „Počkejte tady,“ řekl.

Dodatečně ho napadlo odnést si s sebou do sklepa svůj šálek kávy.

+ třicet hodin

PŮLNOC. Pendergast seděl ve svém rolls-roycu před domem doktora Allertona, motor běžel na neutrální.

Měl štěstí: tento konkrétní typ žuly se vyskytoval jen v jedné oblasti, kde se nalézala i šterkovna. Šterkovnu vlastnila firma Reliance Sand and Gravel Company, sídlící hned za okrajem Ramapa ve státě New York. Produkovalo se tam značné množství drceného šterku, jímž se zásobovala oblast, tvořená značnou částí okresu Rockland. Ze svého laptopu se Pendergast připojil na webové stránky Reliance a podařilo se mu zmapovat přibližný geografický okruh odběratelské základny Reliance, který si pečlivě vyznačil do atlasu okresu Rockland.

Poté se věnoval Allertonově analýze bláta. Z převážné části bylo tvořeno neobvyklým typem jílu, označeným jako sprašový slídový halloyzit, naštěstí v okolí nijak běžným, ačkoliv – podle geologa – poněkud častěji se vyskytujícím v Quebecu a v severním Vermontu. Allerton předal Pendergastovi mapu jeho geologického výskytu, okopírovanou z internetového časopisu.

Pendergast ji porovnal s oblastí výskytu šterku, který si zaznamenal. Protlínaly se jen v jedné oblasti, jejíž rozloha činila necelé dva a půl kilometru čtverečního, na severovýchod od Ramapa.

Teď si Pendergast otevřel na laptopu Google Earth a našel souřadnice onoho dvouapůlkilometrového území. Nastavil největší možné rozlišení, jaké program nabízel, a zkoumal terén. Z převážné části byl hustě zalesněný, situovaný podél hranice státního parku Harriman. Další část zabírala vilová čtvrt, ale ta vznikla nedávno a všechny silnice i příjezdové cesty zde byly zřejmě úhledně vydlážděné. Jinde se vyskytovalo několik prašných cest a roztroušených domů, a také několik málo farem, ale nebyly na nich vidět žádné vyšterkované oblasti. Nakonec vypátral stavbu, která působila slibně: velké, osamělé skladiště. Byla tam dlouhá příjezdová cesta; malé přilehlé parkoviště mělo světle skvrnitý odstín, velmi podobný šterku, rozspanému po blátivém terénu.

Pendergast zavřel laptop, uložil ho a vystartoval od obrubníku s kvíle-
ním pneumatik; mířil k newjersejské mýtnici.

Půldruhé hodiny poté zaparkoval rolls na okraji silnice, tři čtvrtě kilo-
metru od spalovny pevného odpadu okresu Rockland, v lese kousek od
skladiště. Mezi stromy bez listů, bledými v měsíčním svitu, mohl rozeznat
budovu, před jejímiž těžkými, zrezivělými vraty svítilo jediné světlo. Půl
hodiny stavbu pozoroval. Nikdo do ní nevstoupil ani ji neopustil; půso-
bila opuštěně.

Vzal ze zadního sedadla tužkovou baterku, ale nerozsvítil ji. Vyklouzl
z auta a blížil se k budově mezi stromy, pohyboval se nehlukně. Opatrně
ji obešel. Jediné okno bylo přetřené černou barvou.

Pendergast rozsvítil baterku a poklekl, přičemž sebou škulbl bolestí.
Vyndal z kapsy vzorek šterku a ve světle baterky ho porovnal se šterkem,
jímž byla vysypaná příjezdová cesta. Shoda byla dokonalá. Natáhl ruku
a nabral prsty malý vzoreček bláta pod šterkem, rozemnul ho mezi pal-
cem a ukazováčkem. Také dokonale odpovídal.

Pendergast přeběhl otevřený úsek kolem skladiště, přitiskl se ke zrezivělé
plechové stěně a pak se nenápadně vydal kupředu. Zvenčí byla stavba
sešlá věkem, nefunkční, neoznačená. A přesto – na tak omšelou budovu
byl visací zámek na osamělých dveřích pozoruhodně drahý a nový.

Pendergast potěžkal zámek v jedné ruce, druhou dlaní po něm přešel
téměř něžně, jako by ho hladil. Hned se neotevřel, povolil teprve až po
manipulaci s maličkým šroubovákem a šperhákem. Vytáhl ho z petlice,
pak – zbraň v pohotovosti – pootevřel dveře jen natolik, aby do nich
mohl nahlédnout. Tma a ticho. Posunul dveře o trochu dál, vstoupil
dovnitř a zavřel za sebou.

Asi pět minut se ani nepohnul, jen přejížděl kolem sebe světlem
baterky, zkoumal podlahu, stěny a strop. Skladiště bylo skoro úplně holé,
s betonovou podlahou, plechovými stěnami a prázdnými regály podél
nich. Zdálo se, že neposkytne o nic víc informací než vypálený taxík.

Zvolna obešel vnitřek, tu a tam se zastavil, aby prozkoumal něco, co ho
zaujalo: tuhle kousek něčeho sebral; tamhle něco vyfotografoval; napl-
ňoval sáčky na důkazy téměř neviditelnými vzorky. Navzdory zdánlivě
prázdnosti skladiště se před jeho zkoumavým zrakem začal vynořovat pří-
běh, zatím jen o málo víc než vybledlý starý rukopis.

O hodinu později se Pendergast vrátil k zavřeným dveřím skladiště. Po-
klekl a rozprostřel před sebou tučnou malých, neprodyšně uzavřených plas-
tových obálek, z nichž každá obsahovala zlomek důkazů: kovové piliny;

kousek skla; olej ze skvrny na betonu, kousek zaschlé barvy, úlomek plastu. Postupně je všechny přejížděl pohledem a v duchu si vytvářel obraz.

Skladiště kdysi sloužilo ke garážování motorových vozidel. Soudě podle stáří a stavu olejových skvrn na podlaze bylo zřejmě svého času hojně využíváno. V poslední době tu však stávala jen dvě vozidla. Jedno – podle slabých stop na betonové podlaze, které zanechaly pneumatiky Goodyear o rozměrech 215/75-16 – bylo Ford Escape, jenž byl použitý jako únikový taxík. Žluté cákance na zdi spolu s obrysem šablony, vytvořeným sprejem na kusu dřeva, odhozeném v protějším koutě, nasvědčovaly tomu, že na tomto místě byl také escape proměněn v napodobeninu newyorského taxíku – včetně nátěru a falešného znaku.

Druhé vozidlo, které tu v nedávné době parkovalo, bylo těžší identifikovat. Vzorek jeho pneumatik byl širší než u escapeu a s největší pravděpodobností šlo o značku Michelin. Stopy mohly patřit nějakému silnému, luxusnímu evropskému sedanu, třeba Audi A8 nebo BMW 750. Na vnitřní straně vrat skladiště byly slaboučké stopy odřené barvy, jak se o ně toto vozidlo nedávno otřelo; Pendergast je opatrně přenesl pinzetou do dalšího sáčku na důkazy. Byla to automobilová barva, metalická a nezvyklého odstínu: tmavě červenohnědá.

A když potom barvu zkoumal, jeho oko zaznamenalo – v úzké rýze posuvných vrat – maličkou sladkovodní perlu.

Srdce se mu málem zastavilo.

Po chvíli se vzpamatoval, zvedl ji pinzetou a zadíval se na ni. V duchu si uměl představit, jak se sem – zhruba před čtyřiaadvaceti hodinami – taxík vrací. Byli v něm čtyři lidé: řidič, dva muži v běžeckých úborech a jejich nedobrovolná spolence – Helen. Tady ji naložili do červenohnědého zahraničního auta. Když se chystali k odjezdu, došlo k zápasu, pokusila se utéct, násilím otevřela dveře vozu – to způsobilo ten poškrábaný lak –, a když s ní únosci zápolili, přetrhli jí náhrdelník a perličky se rozsypaly po sedadle a nepochybně i na podlahu skladiště. Následovaly nadávky, snad i trest, a kvapné sbírání spršky perel, rozházených po betonu.

Pendergast hleděl na maličké, zářivé korálek v pinzetě. Tuhle přehlédl.

Když byla Helen důkladně zajištěná v druhém autě, vozidla odjela každé jinam – falešný taxík skončil v plamenech v New Jersey, červenohnědý vůz...?

Pendergast zůstal klečet, hluboce pohroužený v myšlenkách, ještě deset minut. Pak strnule vstal, vyšel ze skladiště, zaklapl za sebou visací zámek a nehlučně se vydal zpět k čekajícímu rollsu.

+ třicet sedm hodin

THOMAS PURVIEW si vždycky potrpěl na to, aby přicházel do své advokátní kanceláře přesně úderem sedmé, ale dnes ráno si někdo jiný přivstal ještě víc: v předpokoji našel čekajícího muže. Vypadal, jako by právě přišel. Ve skutečnosti se skoro zdálo, jako by se zrovna chystal vyzkoušet dveře vnitřní kanceláře, ale Purview si samozřejmě uvědomil, že je to nepravděpodobné. Když vstoupil, muž se otočil a pak se k němu přiběhal, jednu ruku napřaženou k pozdravu, v druhé držel hůl.

„Dobré jitro,“ řekl Purview a potřásl nabízenou pravicí.

„To se ještě uvidí,“ odušil cizinec s jižanským přízvukem. Byl hubený, skoro vychrtlý, a na Purviewův profesionální úsměv nereagoval. Purview se pyšnil svou schopností vyčíst problém z tváře nového klienta – ale tahle byla nečitelná.

„Přišel jste za mnou?“ zeptal se Purview. „Za normálních okolností je třeba, abyste se předem objednal.“

„Nejsem objednaný, ale záležitost je naléhavá.“

Purview potlačil chápavý úsměv. Nikdy nepoznal klienta, jehož záležitost by nebyla naléhavá.

„Prosím, pojdte dál. Dal byste si kávu? Carol ještě nepřišla, ale kávu budu mít hotovou za minutku.“

„Děkuji, nic nechci.“ Muž vstoupil do Purviewovy kanceláře a bedlivě se rozhlédl po stěnách plných knih a řadě kartotéčních skříněk.

„Prosím, posaďte se.“ Zpravidla si Purview mezi sedmou a osmou hodinou ranní dopřával potěšení z četby *Wall Street Journal*, ale nehodlal odmítnout nadějného klienta – obzvlášť ne za stávající hospodářské recese.

Muž usedl do jednoho z několika křesel v Purviewově prostorné kanceláři, zatímco právník se posadil k psacímu stolu. „Co si přejete?“ zeptal se Purview.

„Sháním informace.“

„Jaké informace?“

Muž jako by si něco vybavil. „Odpusťte mi, že jsem se nepředstavil.“

Zvláštní agent Aloysius Pendergast, FBI.“ Sáhl do kapsy kabátu, vyndal průkaz a položil ho na Purviewův stůl.

Purview se na průkazku podíval, aniž by se jí dotkl. „Jste tu služebně, agente Pendergaste?“

„Jsem tu v rámci vyšetřování zločinu, ano.“ Agent se znovu zarazil a rozhlédl po místnosti. „Znáte nemovitost stojící na Old County Lane 299, Ramapo, stát New York?“

Purview zaváhal. „Nic mi to neříká. Ale na druhé straně, podílel jsem se na velmi mnoha realitních transakcích v Nanuetu a okolí.“

„Řečenou nemovitost tvoří jedno staré skladiště, nyní prázdné a podle všeho opuštěné. Vaše adresa je uvedena na listu vlastnictví, kde je zanešený převod této nemovitosti, a jste jako zástupce v katastru.“

„Aha.“

„Chci vědět, kdo jsou skuteční vlastníci.“

Purview nad tím okamžik uvažoval. „Aha,“ opakoval. „A máte soudní příkaz, na jehož základě bych vám tyhle záznamy předložil?“

„Nemám.“

Purview si dopřál slaboučký úsměv právnické nadřazenosti. „Pak zajisté jako federální činitel víte, že nemohu porušit povinnost mlčenlivosti advokáta vůči klientovi tím, že vám tuto informaci poskytnu.“

Pendergast se předklonil v křesle. Jeho tvář zůstávala znepokojivě neutrální, nečitelná. „Pane Purviewe, jste v situaci, kdy mi můžete prokázat velmi velkou službu, za niž budete pěkně odměněni. *Ecce signum*.“ Znovu sáhl do kapsy a vytáhl malou obálku, kterou položil na desku stolu, přičemž si současně vzal zpátky svůj průkaz.

Purview si prostě nemohl pomoci; pootevřel obálku palcem a uviděl uvnitř cihličku stodolarových bankovek.

„Deset tisíc dolarů,“ pronesl agent.

Strašně moc peněz za pouhé předání jména a adresy. Purview se začal v duchu ptát, oč tady jde: možná drogy, nebo organizovaný zločin. Nebo snad provokace? Past? Ať to bylo cokoli, nezamlouvalo se mu to.

„Pochybuju, že by vaši nadřízení hleděli nějak shovívavě na pokus o uplácení,“ prohodil. „Svoje peníze si můžete nechat.“

Pendergast mávl rukou, jako by ho obtěžovala protivná moucha. „Nabízím vám mrkvičku.“ Významně se odmlčel, jako by vynechával zmínku o druhé straně téhle rovnice.

Purview se zachvěl. „Na všechno existuje patřičný postup, agente, ehm, Pendergaste. Pomohu vám, až uvidím soudní příkaz, který mi to nařídí – a dřív ne. Na žádný pád si vaše peníze nevezmu.“

Agent FBI okamžik neodpovídal. Pak se slaboučkým povzdechem – nebylo poznat, zda šlo o lítost nebo podráždění – sebral peníze ze stolu a vrátil je do vnitřní kapsy černého obleku. „To je mi vás tedy líto,“ pro- nesl tlumeným hlasem. „Prosím, bedlivě poslouvejte. Jsem někdo, kdo trpí extrémním nedostatkem času. Nemám chuť ani trpělivost zabývat se jem- nějšími zákoutími zákona. Projevujete se jako čestný člověk: to je dobře. Zjistíme ještě, jak jste... *odvážný*? Dovolte, abych vás ujistil o jednom: vy mi ty záznamy dáte. Otázka je pouze, jak velké ponížení předtím budete muset snášet.“

Za celý svůj dospělý život se Thomas Purview nedal nikdy nikým zastra- šit. Neměl v úmyslu začínat s tím zrovna teď. Vstal od stolu. „Laskavě odejděte, agente Pendergaste, nebo zavolám policii.“

Pendergast však ani nenaznačil, že by chtěl vstát. „Záznamy řečeného skladiště jsou relativně staré,“ konstatoval. „Aspoň pětadvacet let. Nejsou dostupné v digitálním formátu – to jsem si ověřil. Nicméně *velmi* mnoho jiných informací je. Poletují virtuálním éterem, pane Purviewe – stačí jen natáhnout ruku a chytit je. A já mám zdroj, talentovaný zdroj, který je v takovém lapání informací výjimečně dobrý. Vybavil mě další adresou, kterou bychom asi měli probrat. Tedy kromě Old County Lane 299. Je to obzvláště zajímavá adresa.“

Purview zvedl sluchátko telefonu a začal vytáčet 911.

„Park Avenue South číslo 129.“

Ruka se zastavila ve vzduchu.

„Víte, pane Purviewe,“ pokračoval Pendergast, „na internetu nejsou k mání jen výpovědi a záznamy. Jsou tam dostupné i obrázky. Kupříkladu foto- grafie z bezpečnostních kamer – když člověk ví, jak k nim získat přístup.“

Pendergast sáhl do obleku, vytáhl zápisník. „Během posledních několika hodin můj, ehm, *zdroj* vyslal do páteře internetu červa; pomocí softwaru k rozeznávání vzorců pátral po obrázcích vašeho obličeje. Našel je – mimo jiné – v záznamech z bezpečnostních kamer na řečené adrese.“

Purview zůstal nehybný.

„Jste na nich ve společnosti jistě Felicie Lourdesové, byt 14-A. Rozkošná dívka, dost mladá, aby byla vaší dcerou. A vy jich máte několik. Totiž dcer. Je to tak?“

Purview neříkal nic. Zvolna zavěsil.

„Na snímcích z bezpečnostních kamer se vy dva vášnivě objímáte ve výtahu. Jak dojemné. A je těch obrázků pěkná řádka. Musí to být oprav- dová láska, vidíte?“

Znovu ticho.

„Cože to Hart Crane řekl o lásce? Je to ‚zapálená sirka, co bruslí v piso-áru‘. Proč jen lidé takhle riskují?“ Pendergast smutně potřásl hlavou. „Park Avenue South 129. Moc dobrá adresa. Kdepak na to asi slečna Lourdesová bere? Myslím při jejím platu advokátní koncipientky.“ Odmlčel se. „Osoba, které by tahle adresa připadala obzvlášť zajímavá, je samozřejmě vaše manželka.“

Pořád mlčení.

„Jsem zoufalec, pane Purviewe. Bez zaváhání to okamžitě udělám, jestli mi nevyhovíte. Abych řekl pravdu, v tom případě budu dokonce nucen – řečeno nešťastným výrazivem naší doby – ‚eskalovat‘.“

Slovo zůstalo viset ve vzduchu jako smrad.

Purview okamžik uvažoval. „Mám za to, že teď vyjdu ze své kanceláře na patnáctiminutovou procházku. Kdyby se snad během té doby někdo vloupal do mých záznamů a prolistoval je – inu, nebudu nic vědět o řečené osobě ani o řečeném činu. Zvlášť pokud by zmíněné záznamy zůstaly na pohled nedotčené.“

Pendergast se ani nepohnul, když Purview sebral svůj *Wall Street Journal*, vyšel zpoza psacího stolu a vykročil ke dveřím. Když byl u nich, otočil se. „Mimochodem, abyste mi nenadělal ve všem binec, zkuste třetí skříňku, druhou zásuvku odzdoła. Patnáct minut, agente Pendergaste.“

„Užijte si procházku, pane Purviewe.“

+ čtyřicet hodin

UPLYNULÝCH ČTYŘICET HODIN měla zavázané oči a ustavičně byla v pohybu. Vecpali ji do kufru auta, na ložnou plochu nákladáku a – jak tušila – do lodního podpalubí. Při všem tom tajném přesouvání z místa na místo už byla dezorientovaná a ztratila pojem o čase. Byla jí zima, měla hlad a žízeň a hlava ji pořád ještě bolela od té zuřivé rány, co dostala v taxíku. Nedali jí nic k jídlu a jediná tekutina, kterou jí poskytli, byla plastová láhev s vodou – tu jí před nějakou dobou vrazili do ruky.

Teď se znovu nalézala v kufru auta. Několik hodin ujížděli vysokou rychlostí, zřejmě po dálnici. Náhle ale auto zpomalilo; vozidlo několikrát zahulo; a pak ji prudké kodrcání dovedlo k přesvědčení, že se ocitli na prašné nebo úvozové cestě.

Kdykoli ji převáželi z jednoho improvizovaného vězení do druhého, její věznitelé mlčeli. Ale teď, když se hluk ze silnice ztišil, slyšela skrz auto šum jejich hlasů. Mluvili směsicí portugalštiny a němčiny – oběma jazykům dokonale rozuměla, protože se jim naučila ještě před angličtinou i otcovou rodnou maďarštinou. Hovor však zněl slabě a ona vnímala víceméně jen jejich tón, který působil hněvivě, naléhavě. Zdálo se, že už jsou čtyři.

Po několika minutách kodrcavé jízdy auto zvolna zastavilo. Slyšela otevírání a zavírání dveří, křupání kroků na šterku. Pak se zavazadlový prostor otevřel a na tváři ucítila mrazivý vzduch. Jakási ruka ji popadla za loket, zvedla do sedu, pak ji vytáhla ven. Zapotácela se, kolena se jí podlomila; ruka zesílila stisk, zvedala ji a podpírala. Pak ji – beze slova – strkala dopředu.

Zvláštní, jak nic necítila, ani emoce, ba ani žal či strach. Po tolika letech skrývání, strachu a nejistoty se objevil bratr se zprávou, o níž dlouho snila, ale už se smířila s tím, že nikdy nepřijde. Na jeden krátký den hořela nadějí, že zase uvidí Aloysia, že znovu začnou žít, že bude konečně zase existovat jako normální lidská bytost. Pak o to během mžiku přišla, bratr byl zavražděn, manžel postřelen a možná také mrtvý.

A teď si připadala jako prázdná nádoba. Raději neměla doufat vůbec.

Uslyšela vrznutí otevíraných dveří a někdo ji vedl přes práh do jakési

místnosti. Páchlo to tam plísní a stísněnými prostory. Ruka ji vedla dál, zřejmě skrz druhé dveře a do ještě zatuchlejšího prostoru. Snad opuštěný starý dům na venkově. Ruka pustila její paži a ona ucítila tlak sedátka židle v podkolení. Sedla si, zbývající ruku položila do klína.

„Sundejte jí to,“ řekl jakýsi hlas německy – hlas, který okamžitě poznala. Následovalo trochu šátrání u její hlavy a pak páska z očí zmizela.

Zamrkala jednou, dvakrát. V místnosti byla tma, takže dlouho zavázané oči nepotřebovaly mnoho času, aby se přizpůsobily. Uslyšela, jak se kroky za jejími zády vzdalují, zaslechla zavírání dveří. Pak si olízla suché rty, zvedla oči a setkala se s pohledem Wulfa Konrada Fischera. Zestárnul, samozřejmě, ale pořád byl na pohled tak silný a svalnatý jako vždycky. Seděl v křesle naproti ní, nohy roztažené a ruce sepjaté mezi nimi. Mírně poposedl a křeslo zasténalo pod jeho mohutnou postavou. S pronikavými světlými očima, tmavě opálenou pokožkou a nakrátko ostříhanou kšticí hustých, sněhobílých vlasů vyzařoval teutonskou dokonalost. Hleděl na ni, rty mu křivil chladný úsměv. Tenhle úsměv si Helen pamatovala až moc dobře. Její apatii a prázdnotu vystřídal kopí strachu.

„Nikdy jsem neočekával, že mě navštíví mrtvý člověk,“ pronesl Fischer svou úsečnou, precizní němčinou. „A přesto jste tady. Fräulein Esterhazyová – odpusťte, Frau Pendergastová –, která opustila tento svět před více než dvanácti lety.“ Hleděl na ni, tvrdé oči se mu třpytily jakousi směsicí pobavení, hněvu a zvědavosti.

Helen neřekla nic.

„*Natürlich*, v retrospektivě dokážu pochopit, jak se to provedlo. Vaše sestra, dvojče – *der Schwächling* – byla obětovaný pěšák. Po všech vašich protestech a svatém rozhořčení vidím, jak dobře jste se od nás přece jen poučila! Téměř se cítím poctěn.“

Helen zůstala zticha. Apatie se vracela. Bude jí líp mrtvé, než aby žila s touhle bolestí.

Fischer ji upřeně pozoroval, jako by chtěl určit, jak na ni jeho slova zapůsobila. Vyndal z kapsy balíček dunhillek, jednu vytáhl z krabičky a zapálil si ji zlatým zapalovačem. „Nechtěla byste nám povědět, kde jste byla celou tu dobu, co říkáte? Nebo zda jste měla v téhle malé lsti ještě nějaké další komplice – tedy kromě svého bratra? Nebo jestli jste s někým mluvila o naší organizaci?“

Když se nedočkal odpovědi, Fischer zhluboka potáhl z cigarety. Jeho úsměv se ještě rozšířil. „Nevadí. Na to bude času habaděj – až vás odvezeme zpátky domů. Doktorům určitě povíte s radostí všechno... tedy, než začnou pokusy.“

Helen znehybněla. Fischer použil výraz *Versuchsreihe* – ale to slovo pro ni znamenalo víc než jen „pokusy“. Při myšlence na pravý význam toho slova – při vzpomínce – se jí zmocnila náhlá panika. Vyskočila a rozběhla se o překot ke dveřím. Bylo to bezmyšlenkovité, instinktivní jednání, zrozené z atavistické touhy po sebezáchově. Ale ještě než se vrhla na dveře, už se otevřely a hned za nimi stáli její vězňatelé. Helen nezpomalila a síla nárazu dva z nich povalila, ale druhí ji popadli a pevně sevřeli. Museli se spojit všichni čtyři, aby ji zadrželi a odvěkli zpátky do místnosti.

Fischer vstal. Ještě jednou dlouze potáhl z cigarety a pozoroval Helen, jak němě, divoce zápolí. Pak se podíval na hodinky.

„Je čas vyrazit,“ řekl. Znovu pohlédl na Helen. „Asi bychom raději měli připravit injekci.“

+ čtyřicet čtyři hodiny

ZAKLEPÁNÍ SE OZVALO v půl třetí odpoledne. Kurt Weber postavil láhev slazeného čaje, který pil, otřel si koutky úst hedvábným kapesníkem, vypnul monitor počítače a vykročil po dlaždicové podlaze otevřít dveře. Letmý pohled do špehýrky mu ukázal pána na pohled ctihodného.

„Kdo je to?“

„Hledám dovozní společnost Freiheit.“

Weber vrátil kapesník do náprsní kapsy a otevřel dveře. „Ano?“

Muž zůstal stát v předsíni: štíhlý, s pronikavými stříbrnými očima a plavými vlasy tak světlými, až byly skoro bílé.

„Můžete mi věnovat minutu času?“ zeptal se návštěvník.

„Zajisté.“ Weber otevřel dveře dokořán a pokynul muži, aby si sedl. Ačkoliv oblek příchozího byl nenápadný – jednoduchý a černý –, materiál na něm byl krásný, přepychově zpracovaný. Weber si vždycky potrpěl na oblečení, a když se vracel za svůj psací stůl, přistihl se, že si nevědomky upravuje manžety.

„Zajímavé,“ rozhlédl se příchozí host kolem sebe, „že řídíte podnik z hotelu.“

„Nebyl to vždycky hotel,“ odvětil Weber. „Když tuhle budovu roku 1929 postavili, jmenovala se Rhodes-Haverty. Poté, co se stala hotelem, neviděl jsem důvod, abych se namáhal se stěhováním. Výhled na historickou čtvrť Atlanty je odtud bezkonkurenční.“

Usedl za psací stůl. „Čím vám mohu sloužit?“ Návštěva byla samozřejmě skoro určitě omyl – „dovozem“ se Weber zabýval pouze pro jednoho soukromého klienta –, ale nebylo to poprvé, co se na něj někdo obrátil. Vždycky si dával záležet, aby byl k takovým návštěvníkům zdvořilý, aby působil dojemem, že jeho podnikání je legální.

Muž si sedl. „Mám jen jednu otázku. Zodpovíte ji, a já půjdu.“

Něco v jeho tónu přimělo Webera zaváhat, než odpověděl. „A jaká otázka to je?“

„Kde je Helen Pendergastová?“

To není možné, pomyslel si Weber. Nahlas pronesl: „Nemám zdání, o čem mluvíte.“

„Jste majitel skladiště na jihu státu New York. Právě z tohoto skladiště byla spuštěna operace únosu Helen Pendergastové.“

„Já vám vůbec nerozumím. A protože se zdá, že nemáte za cíl uskutečnění žádného obchodu, bohužel vás budu muset požádat, abyste odešel, pane...?“ Při těch slovech Weber velmi ledabyle otevřel prostřední zásuvku psacího stolu a vsunul do ní ruku.

„Pendergast,“ řekl cizinec. „Aloysius Pendergast.“

Weber vytáhl ze stolu berettu, ale než ji stihl zamířit, muž, který mu zřejmě četl myšlenky, se vymrštil a vyrazil Weberovi pistoli z ruky. Odletěla na podlahu. Muž zamířil na Webera vlastní zbraň, která se zčistajasna objevila, zvedl berettu, strčil ji do kapsy a vrátil se na svou židli.

„Zkusíme to znovu?“ zeptal se rozvážným tónem.

„Nemám vám co říct,“ odtušil Weber.

Muž, který si říkal Pendergast, potěžkal zbraň v dlani. „Opravdu nelpíte na životě?“

Weber byl velmi pečlivě vycvičený v technikách výslechů – jak je provádět i jak jim odolávat. Také byl vyškolen v tom, jak má osoba lepšího původu a vychování vystupovat před ostatními. „Nebojím se zemřít za to, čemu věřím.“

„Tak to jsme dva.“ Muž se odmlčel, uvažoval. „A čemu že to přesně věříte?“

Weber se pouze usmál.

Pendergast se znovu rozhlédl po kanceláři, nakonec se vrátil očima k Weberovi. „Máte docela pěkný oblek.“

Přestože na něj mířil velký kolt, Weber cítil naprostý klid, dokonale se ovládal. „Děkuji.“

„Není náhodou od Hardyho Amiese, mého krejčího?“

„Bohužel ne. Taylor a Merton, jen pár domů od Amiese na Savile Row.“

„Vidím, že máme společnou zálibu v pěkném oblečení. Představoval bych si, že naše společné zájmy přesahují pouhé obleky. Kupříkladu kravaty.“ Pendergast si pohladil vázanku. „Zatímco v minulosti jsem obvykle upřednostňoval ručně šité pařížské kravaty, třeba od Charveta, dnes mám raději značku Jay Kos. Jako je ta, kterou mám zrovna teď. Za dvě stě dolarů není laciná, ale podle mého názoru za to stojí.“ Usmál se na Webera. „A kdo vyrábí kravaty vám?“

Jestli je to nějaká nová technika výslechu, říkal si Weber, tak nebude fungovat. „Brioni,“ odvětil.

„Brioni,“ opakoval Pendergast. „To je dobré. Dobrý výrobce.“

Znenadání – opět s rychlostí, která připomínala spíš explozi než pohyb – se Pendergast vymrštil ze židle, přeskočil stůl a popadl Webera za krk. Šokující silou ho vlekl pozadu k nejbližšímu oknu, zvedl výsuvnou tabuli a strčil pod ni Webera, i když se bránil. Weber se v hrůze chytil okenních rámů po obou stranách. Dvacet pater pod sebou slyšel provoz na Peach-tree Street, cítil průvan, vanoucí vzhůru.

„Miluju okna ve starých mrakodrapech,“ pravil Pendergast. „Dají se doopravdy otevřít. A s tou vyhlídkou jste měl pravdu.“

Weber se zoufale držel bočních rámů okna, zajíkal se hrůzou.

Pendergast natáhl ruku s pažbou pistole a praštil Webera přes prsty levé ruky, až mu zlámal kosti, pak stejnou silou udeřil do pravice. Weber s nářkem vnímal, jak je vystrkován pozadu do prostoru, nadarmo máchal pažemi, nohy měl pořád ještě zaklesnuté přes okenní římsu. Pendergast zabránil jeho pádu tím, že ho popadl za kravatu a držel ho na délku paže od okna.

Weber v panice tiskl lýtka k parapetu, kuckal a ze všech sil se snažil udržet.

„Člověk by se měl vždycky vyznat ve své garderobě – a v jejích možnostech,“ pokračoval Pendergast tónem, který byl i nadále lehce konverzачní. „Moje kravaty značky Jay Kos, kupříkladu, jsou zhotoveny z italského hedvábí, sedminásobná vlákna. Jsou stejně pevné jako krásné.“

Drsně škulbl Weberovou vázankou. Weber se zajíkl, protože mu jedna noha začala klouzat z parapetu. Pracně se snažil znovu zaklesnout. Pokusil se promluvit, ale vázanka ho škrtila.

„Jiní výrobci někdy šidí,“ pokračoval Pendergast. „Víte, jednoduchý šev, vlákna pouze dvojitá.“ Znovu škulbl kravatou. „Takže chci, abyste si byl jistý kvalitou své vázanky, než vám znovu položím svou otázku.“

Škub.

S drsným zvukem se Weberova kravata začala trhat. Upřel na ni pohled a bezděčně vykřikl.

„I propána,“ pronesl Pendergast zklamaně. „Brioni? To bych neřekl. Asi jste se nechal oklamat padělkem. Nebo jste šetril a lhal mi o tom, kde nakupujete módní doplňky.“

Škub.

Kravata už byla na konci roztržená v půli. Koutkem oka Weber viděl, jak se dole shromažďuje dav, ukazuje nahoru, slyšel vzdálené výkřiky. Cítil, jak se mu začíná točit hlava. Zmocňovala se ho panika.

Škub. Ryc.

„Tak dobrá!“ zařval Weber a sápal se po Pendergastově ruce polámanými a zkřivenými prsty. „Budu mluvit!“

„Tak rychle. Tahle laciná kravata už moc dlouho nevydrží.“

„Dnes, dnes v noci opustí zemi.“

„Kam? Jak?“

„Soukromé letadlo. Fort Lauderdale. Letiště Pettermars. Devět hodin.“

Posledním surovým trhnutím vtáhl Pendergast Webera zpět do kanceláře.

„*Scheiße!*“ křičel Weber, když dopadl na podlahu, schoulený do klubička, a chránil si polámané ruce. „Co kdyby se mi kravata přetrhla úplně?“

Mužův úsměv se ještě rozšířil. A náhle Weber pochopil – tenhle člověk má k totální ztrátě přičetnosti tak blízko, jak jen je to vůbec možné.

Pendergast udělal krok ke dveřím. „Jestli mluvíte pravdu a já ji vysvobodím bez překážek, nemusíte se obávat, že byste mě ještě někdy uviděl. Ale pokud jste mě podvedl, navštívím vás znovu.“

Když se už obracel ke dveřím, Pendergast se náhle zastavil. Uvolnil si kravatu, rozvázal uzel a hodil vázanku Weberovi. „Tahle je pořádná. Zapamatujte si, co jsem vám říkal o tom šetření.“ A s posledním chladným úsměvem vyklouzl z kanceláře.

+ čtyřicet pět hodin

LETIŠTĚ PETTERMARS. Pendergast musel zdolat víc než jedenáct set kilometrů za necelých šest hodin.

Rychlou kontrolou na místních letištích neobjevil žádné použitelné linkové lety a takhle narychlo se nedalo sehnat letadlo k pronájmu. Musel cestovat autem.

Odletěl do Atlanty a na letišti si vzal taxík. Bude si muset pronajmout nějaký vůz. Našel specializovanou půjčovnu pár ulic od Peachtree a vybral si zbrusu nový rudý Mercedes-Benz SLS AMG. Pronajal si ho na jednosměrnou cestu do Miami s plným pojistným krytím za omračující cenu.

I když dopravní špička ještě nezačala, neblaze proslulý atlantský provoz už ucpával dálniční křižovatky. Pendergast sjel na I-75 směrem na jih, rychle přišlápl plyn až k podlaze a projel stavební zónou vysokou rychlostí, přičemž se držel na pravé krajnici. Jak doufal, burácivý řev divokého motoru o síle 563 koní, jímž byl mercedes vybaven, upoutal pozornost a pomohl mu uvolnit cestu. Řítil se po krajnici téměř stošedesátkou, dokud neprojel radarem.

Skvělé.

Zpoza náspu se vyřítilo auto georgijské státní policie, sirény kvílely a maják blikal. Pendergast zastavil tak rychle, až do něj policajt málem vrazil zezadu. Ještě než se stihl polda podívat na espézetku, Pendergast už byl venku z auta s odznakem v natažené ruce, kráčel k policejnímu vozu a rukou gestikuloval, aby řidič stáhl okénko.

Když se ocitl u vozidla, strčil Pendergast svůj odznak dovnitř.

„Federální úřad vyšetřování, newyorská úřadovna. Jsem na naléhavé misi nejvyšší priority.“

Policista se podíval z Pendergasta přes odznak na mercedes a zase zpátky. „Hm, ano, pane.“

„Musel jsem improvizovat při shánění vozu. Pozorně mě poslouchejte. Mírím na letiště Pettermars za Fort Lauderdale, pojedete po mezistátních rychlostních silnicích sedmdesát pět, deset a devadesát pět.“

Státní policista na něj civěl a snažil se udržet v myšlenkách krok.

„Chci, abyste vysílačkou předem oznámil a schválil můj rychlý a ničím neomezovaný průjezd po této trase. Bez zastavování. A bez doprovodu – pojedu příliš rychle. Můj vůz je dost nápadný, takže by to neměl být problém. Rozumíte?“

„Ano, pane. Ale naše jurisdikce končí, jakmile opustíte Georgii.“

„Ať vás velící major zavolá svému kolegovi na Floridu.“

„Ale snad by newyorská úřadovna FBI...“

„Jak jsem řekl, tahle situace je naléhavá. Není čas. Prostě to udělejte.“

„Ano, pane.“

Pendergast odsprintoval zpět ke svému autu a vyrobil na silničním povrchu stometrovou stopu odřené gumy z pneumatik, jak znovu nabíral rychlost; státního policistu nechal sedět v oblaku modrého kouře.

Ve čtyři hodiny už Pendergast minul Macon a svištěl na jih. Auta, značky, okolní krajina, to všechno se mu měnilo v krátké barevné šmouhy. Najednou za zatáčkou spatřil před sebou řadu červených brzdových světel: dva kamióny jely vedle sebe, plazily se do kopce, ten nalevo se snažil předjet toho napravo, sunul se píd' za pídí a zpomaloval všechny za sebou – odporne počínání na dvouproudové silnici.

Pendergast znovu sjel na krajnici, rozsvítil světla a projížděl podle řady aut, dokud se neocítl přímo za levým kamiónem. Ten naschvál ignoroval houkání jeho klaksonu a blikání světel – spíš jako by z trucu trochu zpomalil.

Rychlostní silnice zatáčela doprava a – jak se často stává – nákladňák v pomalém pruhu začal sjíždět ke krajnici. Pendergast využil této příležitosti, aby se přesunul k levé krajnici. Jak očekával, řidič kamiónu před ním sjel také doleva, aby mu zablokoval průjezd. To byla jeho šance. Mírně zpomalil, pak přepnul řazení na manuál a zčistajasna vletěl přímo do mezery, vzniklé mezi oběma kamióny, přičemž během tří vteřin akceleroval z osmdesáti na sto čtyřicet kilometrů v hodině, prokmitl mezi oběma obrovskými vozy a vystřelil kupředu na volnou silnici, kterou měl před sebou. Odměnou mu bylo dvojí vzteklé troubení klaksonů.

Jel dál bez zastavování, občas se přesunul na levou či pravou krajnici, aby se vyhnul vozidlům, na vzpurnější řidiče troubil a blikal, někdy je vyděsil, až přešli do jiného pruhu, když se k nim blížil zezadu vysokou rychlostí a zabrzdil až v poslední chvíli. V půl šesté už byl za Valdostou a překračoval hranici do státu Florida.

Věděl, že nejkratší trasa je problematická – jelikož vedla přes Orlando a tamní spleť ucpaných křižovatek plných turistů –, takže raději odbočil

na východ po I-10 a zamířil k atlantskému pobřeží. Nebyla to úplně uspokojivá alternativa, nicméně nesla největší pravděpodobnost úspěchu. V Jacksonvillu znovu odbočil na jih po I-95.

Za Daytona Beach zastavil u pumpy, natankoval, vrazil překvapeně obsluze stodolarovou bankovku a se skřípotem pneumatik vystřelil, aniž si nechal vrátit drobné.

Jak se připozdívalo, provoz na dálnici začal řídnout a dálkové kamióny zrychlily. Pendergast kličkoval mezi nimi – stáhl střechu, noční vítr mu pomáhal udržovat se v bdělém stavu – a hnal vůz ještě usilovněji. Titusville, Palm Bay a Jupiter zaznamenal jen jako pouhé světelné šmouhy. Když vjel do Boca Raton, aktivoval systém GPS a nastavil si destinaci.

Vzdálenost urazil průměrnou rychlostí dvou set kilometrů v hodině.

Letiště Pettermars Executive General se nalézalo patnáct kilometrů na západ od Coral Springs, vykrojené z východního křídla Everglades. Když se k němu blížil přes rozlehlé předměstí Fort Lauderdale, rozeznával Pendergast malou navigační věž, ukazatele větru, blikající světla ranvejí.

Za pět minut devět. Objevila se před ním přistávací dráha, za ní nerovná louka. Před nejbližším hangárem se zahřívalo jednomotorové, šestisedadlové vrtulové letadlo s nastartovaným motorem.

Pendergast zastavil před nízkou, žlutě natřenou letištní budovou se skřípěním pneumatik, vyskočil z auta a běžel tak rychle, jak mu kulhání dovolovalo, dovnitř.

„Kam má tohle letadlo namířeno?“ zeptal se osamělého správce letiště za psacím stolem a ukázal mu odznak. „Jde o naléhavou záležitost FBI.“

Muž váhal jen vteřinu. „Podle letového plánu míří do Cancúnu.“

Cancún. Patrně falešná destinace. Nicméně to nasvědčovalo tomu, že letoun míří na jih, za hranice.

„Jsou na dnešní večer naplánované ještě další lety?“

„Jeden lear přiletí z Biloxi za devadesát minut. Můžu vám s něčím pomoci...?“

Jenže správce už mluvil do prázdné místnosti. Pendergast zmizel.

Před budovou se Pendergast rozběhl zpátky k mercedesu a vklouzl dovnitř. Letadlo už mířilo ke startovní dráze, motor burácel. Bezpečnostní plot obklopoval hangár a pojezdovou dráhu, branka z drátěného pletiva byla zavřená. Už nebyl čas: Pendergast zamířil vůz na bránu a dupl na plyn. Auto s řevem vyrazilo kupředu, srazilo bránu a svalilo ji na asfalt.

Letadlo se právě začínalo rozjíždět po vzletové dráze, zvolna nabíralo rychlost. Pendergast se zařadil rovnoběžně s ním a nahlédl do kabiny. Pilot byl pozoruhodný: vysoký a velmi svalnatý, do temna opálený a s dokonale